

DOMEK v Irsku

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Malebný venkov, zelené pastviny a vůně čerstvého chleba

*Pro Emily Yollandovou,
jednu z opomíjených hrdinek nakladatelství,
která mi vždycky svou milou přítomností rozjasní den.*

JULIE CAPLINOVÁ

DOMEK
v Irsku

PŘELOŽILA IVANA ČEJKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Cosy Cottage in Ireland*

Copyright © Julie Caplin, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Ivana Čejková, 2022

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN 978-80-271-3364-2

Kapitola 1

Hannah si z obličeje setřela dešťové kapky a protáhla se otáčecími dveřmi do hotelové haly.

„Venku je trochu nevlídno, že, slečno Campbellová?“ poznamenal mladý recepční a vesele se ušklíbl. „V baru je krb, kdybyste se chtěla zahřát. Dnes není den na prohlídku památek.“

„Ne, to tedy není,“ zasmála se, sundala si klobouk a vyždímala si z konečků vlasů vodu. „Ale stihla jsem si prohlédnout část Trinity College.“ Bohužel už ne *Knihu z Kellsu* ani Long Library, o něž stála především. Ale představa, že se tam bude tísnit spolu s desítkami zmáčených turistů páchnoucích jako zmoklé ovce, ji odradila. Tyhle pamětihodnosti jí neutečou. Budou tam i zítra a každý den z následujících šesti týdnů, kdy bude v Irsku.

„Nechcete si tady ten kabát odložit? Můžu ho pověsit v šatně, aby vám uschl, a nemusela jste s ním běžet nahoru do pokoje.“

Tohle je výhoda pobytu v malém rodinném hotýlku, pomyslela si. Potěšeně se na něj usmála, vděčná za nabídku jít se ohřát ke krbu. Aspoň pošle zprávu sestře Mině s poděkováním, že jí toto místo doporučila, protože bez ní by si Hannah nejspíš zamluvila nějaký velký hotelový řetězec, jako třeba *Travelodge*. Šlo o přespání na jednu noc, ale Mina i tak trvala na tom, že si sestra musí najít místní hotel, kde se něco děje.

Hannah podala recepčnímu promočený kabát a zamířila do

útulného baru s přívětivou atmosférou. Připomínal jí viktoriánský hostinec z dvacátých let – zařízení byl sice jednoduše, ale povedlo se to. Tlumeně osvětlená místnost nabízela hřejivé přivítání, takže se člověk cítil jako v bavlnce, což po mizerném deštivém počasí venku bylo nesmírně příjemné. Dlouhému dřevěnému baru s mosaznými ozdobami a doplňky, které se leskly ve světle lamp, velel další pohledný mladý muž s veselým a přátelským vzhledem. Stejně jako předtím recepční se okamžitě otočil, aby ji s upřímným nadšením přivítal, jako by tu byl právě jen pro ni.

„Dobrý den, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se s úsměvem a změřil si ji oceňujícím pohledem. Už by si na to mohla zvyknout. V práci měla téměř samé kolegyně, jako třeba Sadie Burnsovou-Couttsovou, s níž se snažila dobře vycházet a která se se svou štíhlou postavou, rozevlátými rovnými vlasy a koketujícím úsměvem s takovými obdivnými reakcemi od mužů setkávala neustále. Hannah se nikdy nedokázala chovat tak sebejistě a žensky. Příliš se soustředila na svou práci. Ale možná by se teď měla uvolnit a užívat si, zaměřit se na jídlo a naučit se něco nového, než aby byla pořád ta nejchytřejší. „Právě jsem otevřel výborné červené víno z Bordeaux, s plnou vůní švestek a černého rybízu, přesně to pravé pro sychravý den, jako je ten dnešní. Nebo vám mohu nabídnout velmi dobrou whiskey, naši vlastní Telling Small Batch z palírny přímo tady v Dublinu. Ta vás zahřeje.“ Znovu jí věnoval oslnivý úsměv.

Hannah váhala a ta nerozhodnost ji samotnou překvapila. Měla v úmyslu si objednat kávu, ale pokušení něčeho mnohem dekadentnějšího v ní vyvolalo rozporuplné pocity. Byly teprve čtyři hodiny, ale proč by si nemohla dát skleničku? Vždyť je to jen dnes odpoledne, nestane se z toho žádný zlozvyk. Je načase, aby začala žít trochu rozmařileji. I když – skutečně je sklenka vína tak

prostopášná? Málem se nahlas zasmála. Hannah vždycky dodržovala pravidla a vydat se na výlet do Irsku bylo první neobvyklé rozhodnutí, které kdy v životě udělala. Její šéf se stále nemohl vzpamatovat z toho, že požádala o dovolenou, a rodina nechápala, proč chce na tak dlouho odjet. Kdyby se takto rozhodla impulzivní Mina se svou dobrodružnou povahou, nikoho by to ani v nejmenším nepřekvapilo.

„Dám si sklenku červeného vína.“

„Výborná volba. Posadte se, hned vám ji přinesu.“

Už to, že ji někdo obsluhoval, pro ni byl velký požitek. Hannah přikývla a rozhlédla se po místnosti, která byla prázdná, až na rodinnou oslavu u okna. Společnost seděla u dlouhého stolu plného prázdných sklenic, talířů, poloprázdných püllitrů a lahví vína. Jejich živé povídání a smích narušovaly klidnou atmosféru místnosti a umocňovaly pocit útulnosti a domácího prostředí. S úsměvem zamířila k velkému otevřenému krbu a uvelebila se v jednom ze dvou pohodlných ušáků, které vypadaly, jako by je někdo vytáhl z pracovny Sherlocka Holmesa. Jakmile se zabořila do nadýchaného sametového polstrování, položila si nohy na malou podnožku, aby si je mohla zahřát.

Než jí barman přinesl víno, nohy si už krásně zahřála. Zula si boty, aby se mohla do křesla schoulit a nohy skrčit pod sebe. Připomnělo jí to dobu, kdy byla malá holčička, která se s knížkou uvelebila na pohovce a nikdo o ní nevěděl.

„Děkuju.“

„Rádo se stalo. Vybrala jste si nejlepší místo v podniku.“

Napila se sytě rubínového vína a potěšeně si povzdechla. *Tohle je ráj na zemi*, pomyslela si. Teď už jí k dokonalosti chyběla jediná věc – elektronická čtečka. Kniha, sklenka vína, sálající krb a nic jiného na práci. Copak by se tohle mohlo někomu nelíbit? Bylo to

poprvé po dlouhé době, už si ani nepamatovala po jak dlouhé, kdy nemusela nic dělat: žádná práce ani zkoušky na střední či vysoké škole, žádná obhajoba právnického titulu. Nemusela vymýšlet žádné články a účastnit se nekonečných jednání. Ne že by si někdy stěžovala, svou práci milovala. Plat měla velmi slušný a ve svém oboru byla dobrá. Když se nad tím vším teď zamyslela, vzít si volno bylo asi tou nejšílenější věcí, pro kterou se kdy v životě rozhodla. A pořád si nebyla jistá, co jí k tomu vlastně vedlo. Nebyla to krize středního věku, nevydařený milostný vztah (naděje umírá poslední) ani dočasná ztráta zdravého rozumu – poslední dobou to v ní všechno kypělo a narůstající podrážděnost vůči šéfovi a kolegům byla varovným znamením, že je načase s tím něco udělat. To, co jí přimělo k rozhodnutí vzdát se práce a přihlásit se na pobytový kurz jedné z nejlepších kuchařských škol v Irsku, bylo směšné a přivádělo ji to do rozpaků – uvědomila si totiž, že se jí už blíží třicítka, a přitom stále neumí vařit. Její sestra byla kulinářský machr, ale Hannah se smířila s tím, že jí kuchařské geny do vínku nikdo nenadělil. Jenže v hloubi duše se za to styděla.

Od chvíle, kdy ležela v posteli s chřipkou a v příloze časopisu *The Sunday Times* si přečetla o Killorgallyjské škole vaření, se jí takhle myšlenka honila hlavou, až se z ní stala posedlost. Zvláště když si uvědomila, že to není tak daleko od bydliště jejich nejlepších přátel Aidana a Sorchy Fitzpatrickových, jež plánovala navštívit už od jejich odjezdu z Manchesteru do Irska. Mělo to tak skutečně být? Přerušit práci a přihlásit se na kuchařskou školu se povaze Hannah naprosto vymykalo, ale blízkost přátel udělala za tímhle správným rozhodnutím definitivní tečku.

Přemýšlela, zda se celý život nevyhýbala vaření jen proto, že to byla Minina parketa. Hannah se vždycky snažila kompenzovat sestřinu impulzivnější povahu tím, že se chovala právě opačně. To

díky ní byl doma klid a adoptivní rodiče tak ujišťovala, že ony dvě neskončí jako jejich biologičtí rodiče.

Teď už bylo příliš pozdě přemýšlet, zda udělala správnou věc. Zítra si vyzvedne pronajaté auto, odjede do hrabství Kerry na druhém konci Irska a nastoupí do kurzu. Když už se touhle neznámou novou cestou vydala, měla by všechny starosti hodit za hlavu a užít si ji.

Napila se vína, v křesle se usadila co nejpohodlněji a zapnula čtečku. Víno bylo tak dobré, že když jí okouzlující číšník přišel nabídnout další sklenku – samozřejmě že byl okouzlující, když se jí snažil vnutit další víno –, bez váhání přijala. U teplého krbu, uvelebená v pohodlném křesle, se cítila příjemně a začínala mít problém udržet oči otevřené. Rodinná oslava pomalu končila, hosté se emotivně loučili a jeden po druhém odcházeli, a když jejich hlasy utichly, položila si čtečku na klín a oči zavřela.

Zrovna když se jí zdál ten nejkrásnější sen, něco ji vyrušilo. Tiché cinknutí skla o dřevo. Otevřela oči, zamrkala a uvědomila si, že se dívá do těch nejnádhernějších modrých očí. Bez přemýšlení a s uvolněným pocitem způsobeným okolní atmosférou věnovala jejich majiteli oslnivý úsměv.

„Dobrý den,“ smyslně zavrňela, překvapená sama sebou, protože to bylo na hony vzdálené jejímu obvyklému hlasu.

„Dobrý den, promiňte, nechtěl jsem vás vyrušit.“ Majitel nádherných očí po ní střílel odzbrojujícím úsměvem, jako by vyrušování žen bylo jeho přirozeností a vlastně mu to ani trochu nevadilo. „Neuvědomil jsem si, že tu někdo sedí.“

Dívali se navzájem do očí a ve vzduchu mezi nimi to naprosto zřetelně zajiskřilo.

Kouzelná atmosféra ale vzala rychle zaskvě, když se ohlédl přes rameno za zvukem ženského hlasu a spěšně zapadl do ušáku vedle ní. Schovával se.

Stále na něj poněkud zasněně hleděla a chvíli přemýšlela, jestli si ho nevyčarovala ve své fantazii. S tmavým rozčepýřeným obočím nad těma zářivě modrýma očima a strništěm na bradě vypadal trochu nebezpečně, jako nějaký pirát z minulého století.

Hannah by si v duchu nejraději nafackovala. *Bože, takové kliše.* Muži vypadají jako sexy piráti jen ve filmech, nikoho takového nikdy nepotkala. Takhle to dopadá, když se odpoledne pije. Fantazírování nebylo pro Hannah Campbellovou moc typické, ale nemohla si pomoci a usmála se na něj.

„Neprozradím vás.“ Uvědomila si, že na něj mrká, škádlí ho a flirtuje způsobem, který se jí vůbec nepodobal. „Když si dáte nohy na podnožku, nikdo si nevšimne, že tu sedíte.“

Ústa se mu zkrivila do velmi nebezpečného úsměvu a nohy zvedl, jak mu poradila. Barmana začal vyslyšchat roztrpčený pronikavý hlas.

„Jste si jistý, že tu není? Ten muž vypadal přesně jako on! Poznala jsem ho, je to můj přítel.“

„To vám věřím, ale já jsem ho neviděl,“ zazněla tichá, ledově klidná odpověď.

Muž naproti Hannah se usmál, zvedl oči ke stropu a zamumlal: „Děkuju.“

Najednou se k nim ale začal blížit zvuk klapajících podpatků, takže do křesla zapadl ještě víc.

Ťuk, ťuk, ťuk. Jejich rytmus zněl odhodlaně a muž zavřel oči, jako by mu to pomohlo se schovat.

Hannah netušila, co ji k tomu přimělo, ale rozhodla se jednat. Rychle vstala a přesunula se k vedlejšímu křeslu. Když se mu

sesunula na klín, překvapeně vydechl a šokovaně se na ni podíval. *Ťuk, tuk, tuk*. S přibližujícími se kroky sklonila svoji hlavu k jeho, takže mu její dlouhé kudrnaté vlasy zakryly obličej.

Neměli se kam schovat, dívali se na sebe a poslouchali, jak se kroky zastavily. Přitáhl si ji o něco blíže, takže teď se téměř dotýkali nosy. Dech se jí zadrhl v krku a fascinovaně na něj zírala.

„Ach, promiňte.“

Klapající podpatky se začaly vzdalovat, ale oba zůstali nehnuté sedět, dokud se nevytratil z doslechu.

„Měl bych vám poděkovat,“ zašeptal, stále se na ni díval a na rtech se mu objevil okouzlující úsměv.

„To byste měl,“ odpověděla.

„A jak byste si to představovala?“ Jeho oči se podmanivě zabodly do jejích rtů a Hannah se mimoděk nadechla.

Nic nedělej se rty, Hannah. Neupozorňuj na ně. Ani se nehni. Ale samozřejmě to udělala. Lehce je sevřela do tenké linky a pak si je jemně olízla špičkou jazyka v tiché výzvě, odrážející stav jejich vzbouřených hormonů.

Pozvání okamžitě přijal a přitiskl svá ústa na její v polibku, který se jim oběma honil hlavou. Jeho rychlý, jemný a dráždivý dotek rtů ji přiměl ke vzdechu, aniž by o tom přemýšlela. A to, jak si později uvědomila, byla největší chyba. Už dlouho ji nikdo takhle nelíbal. Když se v políbení rozplynula, cítila, jak se na chvíli odtáhl, ale pak polibek prohloubil a jeho ústa začala nejistě, ale důkladně zkoumat ta její. V tu chvíli se všechno změnilo. Z mlhavého, zasněného a něžného políbení se stalo něco úplně jiného – každý nerv v těle měla v pohotovosti, jako by do ní vjelo několik tisíc voltů. Musel to cítit i on, protože přitlačil a Hannah byla najednou uvězněna v tom nejsladším, nejvášnivějším a nejúžasnejším polibku, který je oba pohltil. Bylo to jako výbuch

ohňostroje v temné, tiché noci. Šokující, vzrušující a naprosto se vymykající její povaze.

Když se mu pohodlně usadila na klíně, začali se líbat klidněji a Hannah se uvolnila. Pak ji objal kolem ramen, jednou rukou vklouzl do vlasů a lehkými doteky hladil její šiji. Poddala se mu. Očividně ji dnes ráno s nástupem do letadla opustily smysly, ale ani trochu se tomu nebránila.

„Ehm... promiň, Conore.“

Oba sebou trhli. Hannah cítila, jak jí tváře zbarvuje ruměncem. Připadala si zahanbeně, že byla přistižena v takové situaci na veřejnosti.

„Ta žena už odešla.“ Barman přikývl a pomalu se otočil k odchodu. Ani jednomu nemohl uniknout jeho pobavený úsměv.

„Díky, Nialle!“ zavolal Conor, zatímco Hannah zavřela oči. Byla naprosto v šoku. Sedí na klíně úplně cizímu člověku, ale aspoň už ví, jak se jmenuje. Nemohla se přinutit podívat se mu do očí, neměla ponětí, co dělat.

Chovala se směšně. Kolik jí je? Šest? Přesto opatrně otevřela jedno oko a viděla muže jménem Conor, jak se na ni usmívá.

„Možná bychom se měli představit.“

Narovnala se a s co největší důstojností se jí podařilo sklouznout z jeho klína a vrátit se do ušáku.

„Jistě,“ vypískla. „I když už vím, že se jmenujete Conor.“

Úsměv mu trochu pohasl. „Jistě, v tom jste ve výhodě.“

Trochu zmatená změnou jeho tónu se zeptala: „Jmenujete se tak, ne?“

„Copak to nevíte?“

Zamračila se a připadala si, jako by stála na okraji bažiny – jeden chybný krok a bude v ní až po krk. Jako by se vrátila do práce a čelila soudnímu rozsudku, aniž by si stačila ověřit fakta. „Ne,

pokud jsem nebyla před chvílí obdařena nějakými jasnovideckými schopnostmi. Nebo si to ten barman vymyslel? Předpokládala jsem, že vás zná.“

Conor, pokud se tak jmenoval, si ji chvíli prohlížel. Z jeho výrazu se dalo vyčíst, jak vše zvažuje. Když se mu ve tváři objevil přívětivější výraz, věděla, že byla shledána nevinnou, ať už se původně domníval, že se dopustila jakéhokoli zločinu.

„Promiňte, vy asi nejste zdejší. Ano, Conor je moje skutečné jméno. A teď jsem se zachoval nezdvořile, když jste mi tak okouzujícím způsobem pomohla.“

„Ano, máte pravdu,“ zamumlala Hannah, která si stále připadala jako v jiné dimenzi. „I když normálně lidi nezachraňuju. Alespoň ne takhle.“

„To rád slyším.“ Najednou byl zase samý úsměv a Hannah získala zpátky pevnou půdu pod nohama, i když si nebyla jistá, co má teď říct. Jak se má člověk zachovat, když se právě tak vášnivě líbal s úplným cizincem?

„Jsem Hannah.“ Natáhla ruku, protože se zdálo, že to je jediný způsob, jak si zachovat chladnou hlavu.

„Conor.“ Podal jí ruku. „Můžu vám donést další víno?“ zeptal se a kývl směrem k prázdné sklenici.

„Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad. Myslím, že právě kvůli vínu jsem se do téhle svízelné situace dostala.“

„Svízelné situace...“ Převaloval to slovo v ústech s měkkým irským přízvukem a Hannah s překvapením zjistila, že ji to vzrušuje a vyvolává příjemné chvění v podbřišku. „Zdá se vám takhle situace, slečno, svízelná?“

„Jak se to vezme...“ Pokrčila rameny.

„Myslím, že svízelné situace vytvářím celkem rád. Co jste pila?“ Nemohla odolat.

„Červené víno. Bordeaux.“

„Jste znalkyně vín?“

Zasmála se. „Ne, jen mi zachutnalo.“

„O vínu nic jiného vědět nepotřebujete.“ Vstal, mávl na barmana a zvedl její prázdnou sklenku.

„Přesně. To vás všichni tak poslouchají?“

Conor se ušklíbl a v očích se mu objevil šibalský pohled.

„Samozřejmě.“

„Jste pořádně sebevědomý.“

„Kdybych nebyl, kdo jiný by na mě dával pozor?“

„Dobrý postřeh,“ přikývla Hannah.

„Tak co vás přivádí do našeho krásného města? Rozlučka se svobodou? Prodloužený víkend? Nebo snad obchodní jednání?“

Hannah zaváhala. Už dost lidí doma si myslelo, že se zbláznila, když se najednou rozhodla odjet na šest týdnů na kuchařský kurz, a nepotřebovala, aby se k nim přidal ještě někdo cizí. „Jen krátká dovolená.“

„Tak to jste zrovna dneska měla příšerné počasí.“

„Neslyšela jsem, že by sem lidé jezdili kvůli počasí.“

Usmál se. „Bod pro vás. Ale když je hezky, není krásnější místo na světě.“

„Mluvíte jako pravý Ir.“

„Z které části Anglie jste přijela?“

„Z Manchesteru.“

„Aha. Tam mám bratrance.“

„Jste ten typ člověka, co má příbuzné všude?“

Znovu se zasmál. „V podstatě ano. Takové už katolické rodiny jsou, jsme rozlezlí všude možně. Tak co děláte v Manchesteru?“

„Jsem právníčka.“

Vypadal ohromeně.